

Arrest

nr. 45 111 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, geboren in Mitrovica, Kosovo en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

In januari 2008 leerde u D.(...) M.(...) kennen. Diezelfde maand nog begonnen jullie een relatie en in april trok u bij hem in. D.(...) woonde in de Tavnik-wijk in Mitrovica.

In juni 2008 meldden uw vriendinnen u dat D.(...)bij duistere zaken betrokken was. U had zelf reeds gemerkt dat hij elk gesprek over een serieuze relatie ontweek. In de maand juli verplichtte hij u tot vier maal toe te slapen met andere mannen om geld te verdienen. Op 2 augustus 2008 belde hij u en zei u dat u een pakket moest aannemen dat een vriend zou brengen. U deed dat en keek in het pakket: het waren wapens die in een deken gewikkeld waren. Dat joeg u een enorme angst aan en u wilde D.(...) M.(...) verlaten. Hij zei dat u niet zou durven, bedreigde u, sloeg u en verbrandde uw arm. U had besloten hem te verlaten, maar wist niet waar u naartoe kon gaan. Bij uw ouders durfde u niet aan

te kloppen omdat zij van in het begin tegen deze relatie gekant waren. In augustus verplichtte D.(...) u nog drie maal te slapen met andere mannen. Begin september trok u bij de vriendin van een tante uit Gjilan in en uw tante regelde verder uw vlucht.

Op 17 november 2008 vluchtte u het land uit en na een tussenstop van één dag in Bosnië kwam u op 20 november aan in België. Op die dag vroeg u asiel aan.

Na uw vlucht heeft D.(...) M.(...) nog ettelijke malen uw familie bedreigd: hij vroeg waar u was en dreigde er mee iedereen te verbranden als zijn duistere zaken het licht zouden zien.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo)-identiteitskaart en een rijbewijs neer.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan in hoofde van u kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U heeft geen enkel element aangebracht waaruit kan blijken dat de door u aangehaalde problemen het privaatrechtelijke niveau overstijgen.

U ontvluchtte immers uw land van herkomst omdat u zich niet meer veilig voelde als gevolg van de bedreigingen die u ontving van D.(...) M.(...), waarmee u een relatie van een half jaar had beëindigd (CGVS p.11). Na uw vertrek bedreigde hij ook uw familie (CGVS p.16).

U heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Kosovo.

Zo hebt u niet éénmaal melding gemaakt van uw problemen bij de politie. U durfde niet uit schrik dat D.(...) u en uw familie zou vermoorden (CGVS p.14).

Deze uitleg is echter niet afdoende. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen bovendien niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten.

Voorts kan internationale bescherming pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput.

Uw verklaring voor uw nalaten zich tot uw eigen autoriteiten te wenden, met name de stelling dat D.(...) M.(...) overal bij de politie vrienden zou hebben, is een loutere bewering die u op geen enkele wijze aannemelijk hebt kunnen maken. U weet niet wie hij kende bij de politie (CGVS p.18) en u verklaarde dat u enkel van uw tante had vernomen dat hij vrienden had bij de politie, maar u kon echter niet nader duiden waarop uw tante zich baseerde (CGVS p.15). Overigens is het opmerkelijk dat u enerzijds niet naar de politie durfde te stappen 'omdat uw partner daar contacten had' en anderzijds verklaarde een zeer grote angst te hebben van hem, overal in Kosovo, 'omdat hij vreesde dat u hem zou aangeven bij de politie' (CGVS p. 17).

Er dient verder nog op gewezen te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er een speciale politie-eenheid opgericht is in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten i.v.m. geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Een dergelijke eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Zowel bij de politie van Mitrovica als van Gjilan is een dergelijke eenheid actief.

Zelf gaf u aan dat D.(...) M.(...) waarschijnlijk wel veroordeeld zou worden voor de feiten die hij u heeft aangedaan, maar u vreesde voor u en uw familie wanneer hij zou vrijkomen (CGVS p.17).

Deze vrees is enkel gebaseerd op vermoedens en wordt door geen enkel objectief element gestaafd. Daarenboven kan en wil de Kosovaarse politie, bijgestaan door de EULEX en KFOR, bescherming bieden aan diegenen die vervolging vrezen. Bovendien zorgen ze ervoor dat er wettelijke mechanismen zijn voor de opsporing, rechtsvervolging en bestraffing van daden van vervolging. De informatie waarop ik deze beslissing baseer werd in het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze tonen immers enkel uw identiteit aan, die niet wordt betwist.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 februari 2010 een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de Commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de vrees voor haar leven indien zij D. M. zou aangeven bij de politie. Zij bevestigt haar eerdere verklaringen dat D. M. zich niet alleen bezig hield met wapenhandel, maar ook met prostitutie en dat zij vermoedde dat hij tot de maffia behoorde en banden had met de politie. Gelet op de toegebrachte slagen en verwondingen, het verbranden van haar arm en het haar dwingen tot prostitutie wist zij waartoe haar vriend in staat was zodat haar vrees bezwaarlijk kan worden afgedaan als 'enkel gebaseerd op vermoedens'.

Zij laat gelden dat de ingeroepen gebreken in haar relaas minimaal zijn en niet van aard om de geloofwaardigheid ervan te ontcrachten.

Verzoekster voert ook een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, gekoppeld aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel daar de Commissaris-generaal haar de subsidiaire beschermingsstatus niet heeft toegekend terwijl volgens haar duidelijk is dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst ernstige schade zal riskeren omwille van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zij houdt voor dat zij in haar land van herkomst geenszins een beroep kan doen op adequate slachtofferhulp, noch bescherming kan krijgen voor het huishoudelijk geweld en de gedwongen prostitutie zodat deze situatie als onmenselijk dient beschouwd te worden. Zij verwijst naar een internetartikel "Report 2009 Serbia (Kosovo)" van "Amnesty international" waaruit blijkt dat het International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights verklaarde dat er een hoge graad van huishoudelijk geweld en een lage vervolgings- en veroordelingsgraad in Kosovo is, evenals een gebrek aan adequate slachtofferhulp en bescherming.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

De Commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.

In casu werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster geen enkele melding heeft gemaakt van haar problemen met D. M. bij de politie en hiervoor geen aanvaardbare verklaring geeft. Het feit dat zij de represailles zou vrezen van haar vriend is niet afdoende.

De bestreden beslissing stelt terecht dat het de taak van de autoriteiten is om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen bovendien niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. In casu kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster op zijn minst een poging zou ondernomen hebben om zich te wenden tot de Kosovaarse autoriteiten, meer bepaald de politie die, bijgestaan door de EULEX en KFOR, bescherming kan en wil bieden aan diegenen die vervolging vrezen en die wettelijke mechanismen voorziet voor opsporing, rechtsvervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat er in Kosovo een speciale politie-eenheid werd opgericht, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten i.v.m. geweld tegen vrouwen te behandelen. Hoewel verzoekster zelf stelde dat D. M. wel zou veroordeeld worden voor de feiten die hij haar heeft aangedaan, heeft zij niet de minste poging ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen.

De handelwijze van verzoekster is volgens de Raad onvoldoende is om aan te tonen dat de overheid in verzoeksters land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoekster stelt dat het feit dat haar tante haar inlichtte dat D. M. vrienden had bij de politie, volstond. Zij meent dat haar asielrelaas niet ter zijde kan worden geschoven omdat zij niet nader kon verklaren hoe haar tante dit wist. Zij verduidelijkt verder dat zij vrees had dat, indien ze klacht zou indienen bij de politie, dit zou leiden tot represailles van D. M. en dat hij anderzijds schrik had dat zijn maffiapraktijken aan het licht zouden komen.

Verweerder repliceert terecht dat indien verzoekster beweert dat zij zich niet tot de politie kan wenden om klacht in te dienen tegen D. M. omdat hij overal bij de politie vrienden zou hebben, er redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekster deze stelling kan concretiseren en aannemelijk maken, wat geenszins het geval is. Verzoekster kon immers niet aangeven wie D. M. kende bij de politie, noch kon zij uitleggen op basis waarvan haar tante zich baseerde om zonder meer te stellen dat hij vrienden had bij de politie. Volgens de Raad volstaat het niet dat verzoekster louter verklaart een vrees voor vervolging te koesteren; zij dient deze vrees immers ook aannemelijk te maken.

Verder werpt de bestreden beslissing terecht op dat het opmerkelijk is dat verzoekster verklaarde enerzijds dat zij niet naar de politie durfde te stappen omdat D. M. daar contacten had en anderzijds dat D. M. vreesde dat zij hem zou aangeven bij de politie.

Dergelijke verklaringen van verzoekster zijn moeilijk met elkaar te rijmen; indien D. M. daadwerkelijk een grote angst zou hebben dat verzoekster hem zou aangeven bij de politie, kan wel degelijk de vraag gesteld worden in hoeverre zijn vrienden bij de politie hem effectief de hand boven het hoofd zouden kunnen of willen houden wat zijn misdrijven betreft, zodat verzoekster opnieuw niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kon of zou kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse politie.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 kan derhalve niet worden toegekend.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt vastgesteld dat verzoekster in haar argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar haar verklaringen inzake haar asielerzoek.

Inzake haar vluchtmotieven werd echter besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangezien verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij niet op de bescherming kon rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Aangaande de verwijzing van verzoekster naar het rapport van "Amnesty International" merkt de Raad op dat een verwijzing naar een dergelijk rapport en een aantal vaststellingen van een internationale mensenrechtenorganisatie niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster is hier in gebreke gebleven (RvV, nr. 1518 van 31 augustus 2007).

De subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 kan derhalve niet worden toegekend.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 18 mei 2009, bijgestaan door advocaat R. Van De Sijpe, de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE